

● CE-I UNEȘTE PE CERCHEZ ȘI CEOCÎLTEU

Pentru fiecare actor, rolurile dragi ale vieții se sedimentează în amintire cu pregnanța unor mari iubiri. Mai cu seamă cînd aceste roluri lasă urme adînci asupra ființei actorului...

...L-am iubit pe Cerchez pentru că este personajul care întruchipează într-un mod viu și autentic cele mai înaintate trăsături ale contemporanilor noștri. L-am iubit pentru că e un creator în ceea ce privește descoperirea de metode de luptă împotriva conformismului, rutinei, inerției. L-am iubit pentru că are un crez pe care-l afirmă, direct, limpede, fără vorbe mari. El nu face teorii, nu face psihologism, ci acționează, combativ și direct, împotriva ticăloșilor. Am căutat să surprind și mai ales să scot în relief acest dinamism contagios al personajului, elanul cu care se grăbește și îndeamnă și pe ceilalți din jur să se grăbească spre înfăptuirea societății socialiste. Suflul tonic, umanismul lui Cerchez, firești ca respirația, aceste trăsături care nu sînt numai ale prezentului ci și ale viitorului, ale oamenilor care vor trăi într-o societate în care se va avea de-a face din ce în ce mai puțin cu ticăloșia, am căutat să le imprim interpretării mele.

L-am iubit tot așa de mult și pe Ceocîlteu, pentru că și el se caracterizează prin acest neastîmpăr creator, și el este stăpînit de inițiativă, de îndrăzneală. Întîlnirea cu acest țaran colectivist a constituit pentru mine una din bucuriile mari ale creației. Pasiunea și munca pe care le depune Ceocîlteu la construirea cuptorului își au originea în acel spirit creator și inventiv, de veacuri, al poporului nostru, în acea energie creatoare care nu s-a putut afirma înainte de Eliberare și care numai astăzi, în condițiile eliberării de exploatare, este captată și valorificată. Am încercat să fac evidentă semnificația acestei energii creatoare, indestructibil legată de interesele gospodăriei colective, de sporirea avutului obștesc. Mi-a plăcut mult la Ceocîlteu și m-a preocupat ideea de a reda foarte sincer spiritul inventiv, de a zugrăvi prin mijloacele artei mele cîntea și mai ales tinerețea sufletească — nefirească poate pentru vîrsta lui, dar care semnifică renașterea eroului la o nouă viață, o viață adevărată, pe care numai condițiile socialismului i-au putut-o oferi. Am căutat să fac cît mai convingătoare și cît mai expresivă în evoluția scenică a lui Ceocîlteu trăsătura lui dominantă : atașamentul față de partid, fără de care „ce ar fi el, Păun Ceocîlteu ? Un fir de nisip“. Această încredere deplină în partid, afirmată spontan, dar care constituie crezul adînc al întregii sale existențe, i-a dat lui Ceocîlteu tăria și puterea de a înfrunța și a învinge nedreptatea. Acest devotament trebuie să se simtă pregnant în scenă, ca o rezonanță intensă a conștiinței înaintate, socialiste, a țaranului nostru colectivist.

Amintirea acestor roluri nu e un simplu inventar al memoriei. După asemenea roluri, actorul se autodepășește, devine mai apt de a fi sensibil la chemarea epocii sale.

Ion Marinescu